

tydlig skugga. På den högre ytan är ristningen utplånad så när som på ett par spår av slinglinien och en insänkning, där slingan gått fram. När slingan åter kommit in på den jämna ytan, följa runorna **sin**, nedifrån uppåt jämlöpande med inskriftens början.

Utom här förekommer namnet **muskia** blott Sö. 173 Tystberga, ristat **mus:kia**, som av Noreen, *Aschw. Gr.* s. 500 tolkas: »*Mūs-Gēa* (oder *Gīa*, vgl. aschw. *Gēa*, *Gīa* bei Lundgren, Sv. landsm. X, 6, s. 61, 64; vgl. auch aisl. und aschw. *mūs* als spitzname)». För denna tolkning talar ju i hög grad skiljetecknet i namnet, men den medför ock, att namnet i båda måste antagas vara samma person, då en förbindelse av så pass sällsynta öknamn och personnamn knappt kan tänkas upprepad inom så obetydligt område, såvida icke den ena vore uppkallad efter den andra, vartill åter de båda inskrifterna förefalla för mycket samtidiga. Öknamnets anledning är ju omöjlig att finna.

Då **muskia** alltså måste antagas vara ett kvinnonamn, kunna de följande 13—15 förmodas hava varit pron. **pau**, varemot dock något strider, att nedre bistaven till **u** icke är synlig, vilket den tyckes hava bort vara. Att antaga 13—15 vara begynnelsen av **rai**[stu] förbjödes av det stora avståndet till **pina** i högra slingan, som allra minst fordrar ifyllningen **pau** [litu · raisa · stain ·]. Mellan **sikbia**[rn] och **sin** måste ett släktskapsord hava stått, men det närliggande 'son' synes väl kort för avståndet, vari dock även ornament kunnat finnas.

Inskriften är alltså följande:

uik[i]₅k — k · muskia · pau₁₀ l — pina · at sikbia₂₀[rn sun] sin₃₅

Översättning: Viking — och Mus-Gea, de [läto resa sten] denna efter Styrbjörn [son?] sin.

14. Gåsinge kyrka, Daga hd.

Pl. 18. Pl. 4: B. 718.

Litteratur: B. 718; L. 925; D 8vo 49; Runverser s. 192.

Runstenen låg fordom enl. B. 718 »i kyrkdörren», enl. J. Peringskiöld »i Gåsinge vapenhus» med ändarne övermurade, troligen redan då brusten i två delar liksom nu, enär B. 718 antyder en spricka på det ställe, där nu brottet går. Enligt D 8vo 49 blev stenen 1830 uttagen och de två halvorna med grova järnband fästade vid kyrkans yttre, östra gavel, där den fortfarande står, något nere i jorden, så att ormens huvud, korsbasen och de nedersta runorna måste genom grävning blottas.

Ämnet är röd sandsten. Nedre styckets höjd från korsets fot är 1,22 m, det övre styckets 74 cm, alltså sammanlagt 1,96 m. Bredden över korsets fot är 58 cm, i nedre styckets överkant 55 cm, i övre styckets topp 54 cm, stenens tjocklek 14 cm. Slingans bredd är 8—9 cm.

På runstenens mitt är runstenen mycket nött av tramp. Därigenom äro i vänstra slingan **stain · pansī · at** matta men säkra, och t. h. därom **hialbi · at · hats** delvis utplånade; av **a** uti **hialbi** finnes blott ett spår nedtill, av bistaven till **t** i **at** blott en skugga, i **hats** finnes en svag skugga av staven i **ha** och av **t**, **s** är mera skönjbart. Av samma orsak äro kanske **auk · raknburk** delvis otydliga, **a** i **auk** är matt, av **u** finnes blott bistavens nedre hälft, **k** är däremot djup. I **raknburk** är **r** matt, av **a** finnes blott ett svagt spår av övre staven, 4,5 cm, **b** har svaga bistavar. I **uit** stå **ui** rätt tydliga på nedre stycket, av **t** äro staven och v. bistaven bortslagna men h. bistaven i behåll.

Det vänstra ormhuvudet tyckes ha blott två gaddar, i det gadden t. v. är skadad, det högra har tydligen tre gaddar.

